

22-04-2020. **Η απογύμνωση της θείας φύσης του Θεανθρώπου από την "Παγκόσμια Γραφή" και την UNESCO.**

Του **Κυριάκου Κυριαζόπουλου**

καθηγητή (επ.) του Εκκλησιαστικού Δικαίου στη Νομική Σχολή του Α.Π.Θ., δικηγόρου παρ' Αρείω Πάγω, θεολόγου. Romfea.gr

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Χριστός Ανέστη σε όσους κληρικούς, μοναχούς και λαϊκούς διατηρούν την πίστη τους στις δύο φύσεις και το ένα Πρόσωπο του Αναστάσιου Θεανθρώπου Ιησού Χριστού!

Το «Χριστός Ανέστη - Αληθώς ανέστη ο Κύριος», ως γνωστόν, είναι ανταλλαγή αναστάσιμου χαιρετισμού μέχρι την απόδοση του Πάσχα και ταυτοχρόνως ομολογία της Ορθόδοξης πίστης στις δύο φύσεις και το ένα Πρόσωπο του Θεανθρώπου Χριστού.

Όσοι αποφεύγουν να χρησιμοποιούν αυτόν τον πασχάλιο χαιρετισμό, ομολογούν πράγματι ότι δεν αποδέχονται τη θεία φύση του Χριστού. Αν πρόκειται για πολιτικούς, επειδή είναι δημόσια πρόσωπα, τούτο ενδιαφέρει τους πολίτες, όταν πρόκειται να ψηφίσουν.

Και τούτο διότι η Παγκοσμιοποίηση ή Οικουμενισμός (θρησκευτικός, πολιτικός, οικονομικός, επιστημονικός) συνδέεται άρρηκτα με την αμφισβήτηση της θείας φύσης του Θεανθρώπου Χριστού.

Όπως απέδειξα επανειλημμένα σε προηγούμενα άρθρα μου που δημοσιεύθηκαν στη Ρομφαία, υπό το καθεστώς της δημόσιας έκτακτης ανάγκης (public emergency), απαγορεύεται από το Σύνταγμα και το διεθνές δίκαιο ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η απαγόρευση από την κρατική εξουσία της ελευθερίας της λατρείας (ad hoc άρθρο 4, παρ. 2, του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα και κατ' αναλογία του άρθρου 48 Συντάγματος, που αφορά μια ειδική περίπτωση της δημόσιας έκτακτης ανάγκης, δηλ. την κατάσταση πολιορκίας), ενώ επιτρέπονται μόνον οι κατά το Σύνταγμα και το διεθνές δίκαιο ανθρωπίνων δικαιωμάτων νόμιμοι περιορισμοί στην ελευθερία της λατρείας.

Κατά τη διάρκεια του διωγμού της Εκκλησίας (σε συνεργασία με εκκλησιαστικούς παράγοντες) από την κρατική εξουσία (σε συνεργασία με εκκλησιαστικούς παράγοντες), κατά τη Μεγάλη Εβδομάδα, έχουν παρατηρηθεί και τα εξής γεγονότα τα οποία αποτελούν υπέρβαση αρμοδιοτήτων Υπουργού, εισαγγελικών ή / και αστυνομικών αρχών:

- Η Υπουργός Παιδείας και Θρησκευμάτων κα Νίκη Κεραμέως – η οποία εξέδωσε από κοινού με τον Υπουργό Υγείας κ. Κικίλια τις τρεις (3) κοινές υπουργικές αποφάσεις, με τις οποίες απαγορεύθηκε η ελευθερία της λατρείας για λόγους προληπτικής προστασίας της δημόσιας υγείας - δεν σεβάστηκε την ελευθερία της λατρείας ούτε του Σεβασμιώτατου Μητροπολίτη Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκταρίου ούτε εκείνη του Κερκυραϊκού Λαού.

Διότι, αν και δεν χρειαζόταν - όμως λόγω της αστυνομοκρατίας, την οποία επέβαλε αντισυνταγματικά και αντίθετα προς το διεθνές δίκαιο ανθρωπίνων δικαιωμάτων η Κυβέρνηση με πρόσχημα την προληπτική προστασία της δημόσιας υγείας - δεν έδωσε άδεια στη Μητρόπολη Κερκύρας για την πραγματοποίηση της λιτανείας του σκηνώματος του Αγίου Σπυρίδωνος μαζί με την περιφορά του επιταφίου, η οποία δεν πραγματοποιήθηκε στην Κέρκυρα για πρώτη φορά ύστερα από 500 χρόνια.

Ορθότατα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας κ. Νεκτάριος αρνήθηκε να συμμετάσχει σε μια αντίθετη προς την Ορθόδοξη Δογματική λιτανεία (την οποία ανέθεσε σε τέσσερις ιερείς, του ιερού λειψάνου του Αγίου Σπυρίδωνος επέχοντος θέση ζώντος Επισκόπου), από την οποία απαγορεύθηκε αυθαίρετα η συμμετοχή του λαού από την Κυβέρνηση, αντίθετα προς την Ορθόδοξη Δογματική, η οποία προστατεύεται από τη συνταγματική και διεθνή ελευθερία της

θρησκευτικής συνειδήσεως ή των θρησκευτικών πεποιθήσεων, που απαγορεύεται παντελώς να περιοριστεί από μια κυβέρνηση τόσο κατά τα συνταγματικά όσο και κατά τα διεθνή standards νόμιμων περιορισμών.

Γεννιέται εύλογα το θεολογικό ερώτημα: Ήταν ευάρεστη από τον Τριαδικό Θεό η άσκηση της θείας λατρείας κατά τη διάρκεια της Μεγάλης Εβδομάδας, με την αντιδογματική, αντίθετη προς την Παράδοση της Εκκλησίας στην περίπτωση θανατηφόρας επιδημίας, αυθαίρετη, αντισυνταγματική και αντίθετη προς το διεθνές δίκαιο ανθρωπίνων δικαιωμάτων απαγόρευση της συμμετοχής του λαού, δεδομένου ότι δεν εκπλήρωνε τις δογματικές προϋποθέσεις πραγματοποίησής της, οι οποίες είναι οι εξής: 1) η υποχρεωτική συμμετοχή του λαού στη θεία λατρεία, τηρουμένων των περιοριστικών υγειονομικών μέτρων των αρμόδιων αρχών και 2) η παραβίαση από τους εκκλησιαστικούς υπευθύνους της εντολής του Χριστού «απόδοτε τα του Καίσαρος τω Καίσαρι και τα του Θεού τω Θεώ» (Ματθ. 22, 21) και της αποστολικής εντολής «Πειθαρχείν δη Θεώ μάλλον ή ανθρώποις» (Πράξεις, 5, 29).

Μήπως εκπληρώνεται η μη ευαρέσκεια του αληθινού Θεού στη θεία λατρεία της παρελθούσας Μεγάλης Εβδομάδος, όπως την αναφέρει ο Προφήτης Ησαΐας;

Ο Προφήτης Ησαΐας (1, 10-11, 13-16, 18) λέγει: «Ακούσατε λόγον Κυρίου, άρχοντες Σοδόμων. Προσέχετε νόμον Θεού λαός Γομόρρας. Τί μοι πλήθος των θυσιών υμών; λέγει Κύριος... Τας νουμηνίας υμών και τα σάββατα και ημέραν μεγάλην ουκ ανέχομαι. Νηστείαν και αργίαν και τας νουμηνίας υμών και τας εορτάς υμών μισεί η ψυχή μου. Εγενήθητέ μοι εις πλησμονήν, ουκέτι ανήσω τας αμαρτίας υμών. Όταν εκτείνητε τας χείρας υμών προς με, αποστρέψω τους οφθαλμούς μου αφ' υμών, και εάν πληθύνητε την δέησιν, ουκ εισακούσομαι υμών... Λούσασθε και καθαροί γίνεσθε, αφέλετε τας πονηρίας από των ψυχών υμών απέναντι των οφθαλμών μου, παύσασθε από των πονηριών υμών... Και δεύτε διαλεχθώμεν, λέγει Κύριος (Ακούστε τα λόγια του Κυρίου εσείς οι άρχοντες, οι οποίοι, για τις δικές σας αμαρτίες και τις αμαρτίες του λαού σας, αξίζει να ονομάζεσθε άρχοντες Σοδόμων. Δώστε προσοχή στο νόμο του Θεού εσείς, ο λαός, που μοιάζετε με το λαό της Γομόρρας.

Ο Κύριος λέγει: Τί να το κάνω Εγώ το πλήθος των θυσιών σας;... Τις γιορτές κάθε πρώτης του μηνός και τις άλλες γιορτές σας αποστρέφεται η ψυχή Μου. Σας μπούχτησα. Δεν θα ανεχτώ πλέον τις αμαρτίες σας. Όταν υψώνετε ικετευτικά τα χέρια σας προς Εμένα, Εγώ θα γυρίζω αλλού τα μάτια Μου από εσάς με αποστροφή. Και αν πολλαπλασιάσετε τις δεήσεις σας, δεν θα σας ακούσω... Λουσθήτε στο λουτρό της μετάνοιας, γίνετε εσωτερικώς καθαροί, αφαιρέστε τις πονηρίες από τις ψυχές σας μπροστά τα μάτια Μου. Πάψτε τις πονηρίες σας... Και ελάτε να συζητήσουμε αφού μετανοήσετε ειλικρινά)».

Η απάντηση στο ανωτέρω θεολογικό ερώτημα εναπόκειται στη συνείδηση κάθε Ποιμενάρχη και ποιμένα, εξεταζόμενη με βάση το Νόμο της Αγάπης ενώπιον του Θεανθρώπου Χριστού.

- Στην περίπτωση του π. Χριστοφόρου Γουρλή, εφημερίου του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Χίου, ο οποίος συνελήφθη αυθαίρετα, αντισυνταγματικά, αντίθετα προς το διεθνές δίκαιο ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ασεβώς από αστυνομικούς το πρωί του Μεγάλου Σαββάτου, επειδή λειτουργούσε με ανοικτές τις πόρτες του Ναού, - όπως προκύπτει από τη δήλωσή του στη Ρομφαία, η εισαγγελέας Χίου σφετερίστηκε εκκλησιαστικές αρμοδιότητες πρωτοσυγκέλλου της Ιεράς Μητροπόλεως Χίου, δεδομένου ότι τον ρώτησε τα εξής: «Έχω μιλήσει με τον Μητροπολίτη και έχει ορίσει για σήμερα το βράδυ την αντικατάστασή σας. Την αποδέχεσθε ή θα έχουμε άλλα προβλήματα;» (<https://www.romfea.gr/diafora/36679-p-xristoforos-gourlis-i-dilositu-mitropolitixiou-einai-pseudis>).

- Στην περίπτωση του Ιερού Ναού Αγίου Δημητρίου στο Αλιβέρι Εύβοιας, αστυνομικοί διέπραξαν το ποινικό αδίκημα της διαταράξεως θρησκευτικής συναθροίσεως (άρθρο 200 παρ. 1 Ποινικού Κώδικα), επειδή - ενώ ο ιερέας, κεκλεισμένων των θυρών, στην τελετή της

αναστάσεως, διάβαζε το Ευαγγέλιο του Όρθρου της Αγίας και Μεγάλης Κυριακής του Πάσχα με ανοικτά τα εξωτερικά μεγάφωνα του Ναού – αστυνομικοί με ανοικτό το φάρο κόρναραν από το αστυνομικό αυτοκίνητο, ώστε να ξεκλειδώσουν από το εσωτερικό του Ναού. Έτσι διέκοψαν αυθαίρετα, αντισυνταγματικά, παράνομα και ασεβώς την ακολουθία του Όρθρου της Αναστάσεως, απαιτώντας την εφαρμογή της τρίτης κοινής υπουργικής αποφάσεως των Υπουργών Κεραμέως και Κικίλια. Ο ιερέας, μετά την ασεβή διακοπή της ακολουθίας από τους αστυνομικούς, εξήγησε ότι η από 7-4-2020 εγκύκλιος της Ιεράς Μητροπόλεως Καρυστίας και Σκύρου όριζε ότι τα μεγάφωνα θα μπορούσαν να ανοιχτούν μόνο κατά την τελετή της Αναστάσεως, πράγμα το οποίο και έγινε (ΕΔΩ).

Ο οικουμενισμός ή οικουμενική κίνηση - ο οποίος άρχισε να αναπτύσσεται από το 1893 με το λεγόμενο «Κοινοβούλιο των Θρησκειών» του Σικάγο - εφαρμόζει την αρχή «ενότητα στην ποικιλία» (δηλαδή κοινές αρχές μεταξύ των θρησκευμάτων που ενώνονται, και ταυτόχρονη διατήρηση των ιδιαίτερων αρχών τους που δεν θα πρέπει να έρχονται σε αντίθεση με τις κοινές αρχές). Διακρίνεται σε δύο (2) είδη, α) τον δια-χριστιανικό, και β) τον δια-θρησκευτικό.

Αναφορικά με τον δια-χριστιανικό οικουμενισμό, γράφηκε ειδησεογραφικά ότι, όταν ο Πάπας Φραγκίσκος και ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος ήταν σε κοινό προσκύνημα στους Αγίους Τόπους το 2014, συζήτησαν την πιθανότητα μιας «οικουμενικής συνόδου» για το 2025 στην επέτειο των 1.700 ετών από την Α΄ Οικουμενική Σύνοδο, η οποία εκπροσωπώντας την αδιαίρετη εκκλησία, παρήγαγε το Σύμβολο Πίστεως της Νίκαιας. Στη συνάντηση της αντιπροσωπείας του Οικουμενικού Πατριαρχείου με τον Πάπα Φραγκίσκο στη Θρονική Γιορτή της Ρώμης (29-6-2014), ο Πάπας τάχθηκε υπέρ της οικουμενιστικής αρχής «ενότητα στην ποικιλία» αναφορικά με μια πιθανή ένωση Ρωμαιοκαθολικών και Ορθοδόξων, δηλώνοντας:

1) ότι το ταξίδι προς την ενότητα ή την πλήρη κοινωνία θα πρέπει να σέβεται τις αρχαίες και μοναδικές παραδόσεις, και

2) ότι δεν αναζητείται κάποια ξύλινη ομοιομορφία που στο τέλος θα ήταν βαρετή, αλλά μάλλον μια ποικιλία που σέβεται κάθε παράδοση [εννοείται: οι Ρωμαιοκαθολικοί δεν παραιτούνται από την εκκλησιολογική δομή της οικουμενικής Εκκλησίας αναφορικά με τη δικαιοδοσία του Πάπα της Β΄ Βατικάνειας Συνόδου, του Κώδικα Κανονικού Δικαίου της Λατινικής Εκκλησίας και του Κώδικα Κανόνων των Ανατολικών (Καθολικών ή Ουνιτικών) Εκκλησιών] (ΕΔΩ).

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος, επιστρέφοντας από τη συνάντησή του με τον Πάπα Φραγκίσκο στην Ιερουσαλήμ το 2014, έδωσε μια συνέντευξη στην οποία δήλωσε τα εξής: «Συμφωνήσαμε [εννοείται: με τον Πάπα Φραγκίσκο] να αφήσουμε μια κληρονομιά σε μας και στους διαδόχους μας μια σύναξη στη Νίκαια το 2025, να γιορτάσουμε από κοινού, ύστερα από 17 αιώνες, την πρώτη αληθινά οικουμενική σύνοδο [εννοείται: η Α΄ Οικουμενική Σύνοδος της Νίκαιας του 325], όπου το Πιστεύω ψηφίστηκε για πρώτη φορά» (<http://www.asianews.it/news-en/Bartholomew:-With-Francis,-we-invite-all-Christians-to-celebrate-the-first-synod-of-Nicaea-in-2025-31213.html>, <https://www.theatlantic.com/international/archive/2014/05/what-does-it-mean-that-there-will-be-a-new-council-of-nicaea/371943/>, <http://orthochristian.com/71179.html>).

Η ανωτέρω παλαιότερη είδηση εξειδικεύθηκε στις 9-12-2019 με νεότερη είδηση από το ειδησεογραφικό πρακτορείο Ria Novosti υπό τον τίτλο «Αρχιεπίσκοπος: Το Βατικανό θα βρει τρόπο να συγκαλέσει Οικουμενική Σύνοδο». Η συγκεκριμένη νεότερη είδηση έχει επακριβώς ως εξής:

«Το Βατικανό ελπίζει να διεξάγει Οικουμενική Χριστιανική Σύνοδο, θα αναζητήσει έναν τρόπο να την πραγματοποιήσει στο μέλλον [εννοεί: το 2025], είπε ο Αρχιεπίσκοπος Celestino Millore σε συνέντευξη τύπου στο Ria Novosti την Δευτέρα.

«Ελπίζουμε ότι η Οικουμενική Σύνοδος θα λάβει χώρα, αλλά κάποιος θα πρέπει να την συγκαλέσει. Πρέπει να είναι το ένα πρόσωπο που την συγκαλεί», είπε, απαντώντας σε ερώτηση από δημοσιογράφους για το αν είναι δυνατή νέα Οικουμενική Σύνοδος με τη συμμετοχή των αντιπροσώπων όλων των θρησκευμάτων του Χριστιανισμού στις σύγχρονες περιστάσεις.

«Η Ορθόδοξη Εκκλησία αναγνωρίζει τις επτά Οικουμενικές Συνόδους στην ιστορία του Χριστιανισμού, οι οποίες έλαβαν χώρα στις αιώνες από τον 4ο μέχρι τον 8ο. Οι Σύνοδοι συγκαλούνταν κατά τη διάρκεια των πιο δύσκολων ιστορικών περιόδων της ζωής της Εκκλησίας. Οι αποφάσεις τους ήταν δεσμευτικές για όλους τους Χριστιανούς. Μετά το μεγάλο «σχίσμα» - τη διαίρεση της Εκκλησίας σε Δυτική (Καθολικισμό) και Ανατολική (Ορθόδοξη) τον 11ο αιώνα, δεν έλαβαν χώρα πλέον Οικουμενικές Σύνοδοι.

Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, αντί των επτά, αναγνωρίζει περισσότερες από 20 Οικουμενικές Συνόδους [για την ακρίβεια: η Β΄ Βατικάνεια Σύνοδος (1962-1965) ήταν η 21η Οικουμενική της Σύνοδος] – περιλαμβανομένων των συνόδων που πραγματοποιήθηκαν στη Δυτική Εκκλησία μετά τη διαίρεση του Χριστιανικού κόσμου.

Μερικοί ειδικοί στον τομέα των δι-εκκλησιαστικών σχέσεων πιστεύουν ότι το Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης κινείται επί του παρόντος προς τη σύναψη ένωσης με τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία. Συγκεκριμένα, το Μάρτιο αυτού του έτους [εννοείται: 2019], σε μια διάσκεψη στη Μόσχα, παρουσιάστηκε μια έκθεση από τους Αγιορείτες γέροντα Παΐσιο Καρεώτη και τον μοναχό Επιφάνιο Καφαλιώτη, η οποία αναφέρει ότι η Κωνσταντινούπολη και η Ρώμη φέρεται να έχουν ήδη συμφωνήσει σε μια κοινή διαχείριση δικαιοδοσίας (δηλαδή εκκλησιαστικής εξουσίας), η οποία θα άρχιζε προφανώς να λειτουργεί μετά την Ενοποιητική Οικουμενική Σύνοδο.

Νωρίτερα, ο σημερινός Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίος και ο Πάπας Φραγκίσκος μίλησαν για την πιθανότητα μιας τέτοιας συνόδου. Μπορούν να την πραγματοποιήσουν το 2025, στην επέτειο της Πρώτης Οικουμενικής Συνόδου του 325. Στις τοπικές [εννοείται: Αυτοκέφαλες] Ορθόδοξες Εκκλησίες, γενικά, δεν υποστηρίζουν τέτοιες δράσεις, επειδή οι κύριες δογματικές διαφορές μεταξύ των χριστιανικών θρησκευμάτων δεν έχουν ακόμη ξεπεραστεί» (<https://ria.ru/20191209/1562164207.html>).

Αναφορικά με τον Διαθρησκειακό Οικουμενισμό, τούτος απογυμνώνει τον Θεάνθρωπο Χριστό από τη θεία Του φύση, εξισώνοντάς τον με τους λεγόμενους «μεγάλους μύστες» της ανθρωπότητας, δηλαδή τους ανθρώπους ιδρυτές ανθρωπογενών θρησκειών. Τον Διαθρησκειακό Οικουμενισμό υποστηρίζουν, προάγουν και προωθούν τα θρησκευόμενα τα οποία τον ενστερνίζονται, διάφοροι διαθρησκειακοί οργανισμοί (Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών, στο οποίο μετέχει ως μέλος και η Εκκλησία της Ελλάδος, Κοινοβούλιο Θρησκειών στις ΗΠΑ, Πρωτοβουλία για τις Ηνωμένες Θρησκείες στις ΗΠΑ, Συνέδριο Ηγετών Παγκόσμιων και Παραδοσιακών Θρησκειών στο Καζακστάν, Ανθρώπινη Αδελφότητα στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα), καθώς και το πρόγραμμα της ΟΥΝΕΣΚΟ «Θρησκείες για την Ειρήνη» και κυβερνήσεις.

Ο διαθρησκειακός οικουμενισμός ερείδεται στην προώθηση νέας πνευματικότητας με αντικατάσταση των ιουδαιο-χριστιανικών πεπιοθήσεων κατά τις οποίες ο Μεσσίας των Εβραίων και των Εθνών είναι ο Ιησούς Χριστός, από τις πεπιοθήσεις:

- του Ντεϊσμού (ή Θεϊσμού) ή Αφηρημένου Θεού (Deismus), του 18ου – 19ου αιώνα, του Thomas Paine που περιλαμβάνονται στην 3τομη πραγματεία του με τίτλο «The Age of Reason (Η Εποχή της Λογικής)», οι οποίες ντεϊστικές πεπιοθήσεις αρνούνται την πίστη στη θεία φύση του Ιησού Χριστού, ή,

- του Γκοντισμού (ή Θεϊσμού) ή Αφηρημένου Θεού (Godism) για την Παγκόσμια Ειρήνη, δηλαδή και πάλι του αφηρημένου Θεού της υπό τυπική θεσμοποίηση Παγκόσμιας Κυβέρνησης, από το

1991, του Sun Myung Moon, ο οποίος Θεϊσμός προωθήθηκε από την «Παγκόσμια Αγία Γραφή (World Scripture)» του 1991 και τον οποίο ακολούθησε το πρόγραμμα της UNESCO «Οι Θρησκείες για την Κουλτούρα της Ειρήνης» στο Κείμενο της Barcelona του 1994.

1 - Η ΣΥΝΤΑΞΗ ΤΗΣ «ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ» ΤΟΥ MOON

Η σύνταξη της «Παγκόσμιας Γραφής (Μιας Συγκριτικής Ανθολογίας Ιερών Κειμένων)» αποφασίστηκε από τον Sun Myung Moon - έναν διεκδικητή της ιδιότητας του Μεσσία [ή ψευδο-μεσσία υπό το θεολογικό πρίσμα των Τριαδικών Χριστιανικών Εκκλησιών (με τη θρησκευολογική και νομική έννοια του όρου), οι οποίες αποδέχονται το δόγμα της Αγίας Τριάδος], και ιδρυτή του θρησκευάτος «Ενωτική Εκκλησία (Unification Church)», ο οποίος πέθανε το 2012. Το έργο αυτό χαρακτηρίστηκε από τον Moon ως «εγχειρίδιο για την παγκόσμια ειρήνη», όταν παρουσιάστηκε το 1991, στη Σεούλ της Νότιας Κορέας, στην εναρκτήρια συνέλευση της Δια-Θρησκευτικής Ομοσπονδίας για την Παγκόσμια Ειρήνη. Δηλαδή αποτελεί πρόταση του Moon η σύνδεση των θρησκειών με την παγκόσμια ειρήνη, την οποία ακολουθεί ο ΟΗΕ και ειδικότερα η ΟΥΝΕΣΚΟ. Το Αγγλικό κείμενο της «Παγκόσμιας Αγίας Γραφής» του Moon

βλ. σε <http://www.tongil.org/ucbooks/WS-01.pdf>, <http://www.unification.net/ws/>, <http://origin.org/ucs/ws/ws.cfm>).

Όπως αναφέρεται στην εισαγωγή αυτού του έργου, τούτο αποφασίστηκε από τον Moon το 1985. Απαίτησε τη συνεργασία περισσότερων από σαράντα επιστημόνων και θρησκευτικών ηγετών (που αναθεωρούσαν και ενέκριναν τις συμβολές των συνεργατών) οι οποίοι αντιπροσωπεύουν όλες τις θρησκευτικές παραδόσεις. Επικεφαλής αφενός του Εκδοτικού Συμβουλίου και αφετέρου των Συμβούλων και Συνεργατών αναγράφεται το όνομα του ήδη αποθανόντος καθηγητή της Καινής Διαθήκης Σάββα Αγουρίδη.

Στις 928 σελίδες του, περιέχει περισσότερα από 4.000 αποσπάσματα που συλλέχθηκαν από 268 ιερά κείμενα και 55 προφορικές παραδόσεις. Αντιπροσωπεύονται με τις ιερές γραφές ή τους ιερούς λόγους τους όλες οι μείζονες θρησκείες, οι αρχέγονες θρησκείες και οι νέες θρησκείες.

Τα αποσπάσματα τακτοποιούνται συγκριτικά συγκεντρώνοντάς τα γύρω από 165 θέματα, τα οποία καλύπτουν όλα τα σημαντικά θέματα της θρησκευτικής ζωής (Θεός, σκοπός της ζωής, αμαρτία, σωτηρία, πίστη, προσευχή, απάρνηση εαυτού, πρόνοια, προφητεία, μεσσιανικές ελπίδες κλπ. Μελετώντας οποιαδήποτε από αυτά τα θέματα, ο αναγνώστης – όπως γράφει η εισαγωγή του έργου - γνωρίζει αμέσως τη σοφία όλων των θρησκειών όπως καθεμία από αυτές ασχολείται με αυτά τα παγκόσμια ενδιαφέροντα.

Για πρώτη φορά, εξ όσων γνωρίζω, σε διαθρησκειακό κείμενο γίνεται αναφορά στην ανθρωπότητα ως «παγκόσμια οικογένεια», δηλαδή ως παγκόσμιος λαός του παγκόσμιου κράτους.

Η «Παγκόσμια Γραφή», όπως προαναφέρθηκε, παρουσιάστηκε από τον Moon το 1991 στην Δια-θρησκειακή Ομοσπονδία για την Παγκόσμια Ειρήνη στη Σεούλ της Νότιας Κορέας ενώπιον ενός ακροατηρίου αποτελούμενου από πρώην ηγέτες κρατών, πολιτικούς και θρησκευτικούς ηγέτες, οι οποίοι είχαν προσέλθει να παρακολουθήσουν την επόμενη μέρα μια συνέλευση μιας άλλης Ομοσπονδίας, της Ομοσπονδίας για την Παγκόσμια Ειρήνη (<http://www.upf.org/>), δηλαδή για το Παγκόσμιο Κράτος, την οποία Ομοσπονδία ίδρυσε ο Moon και η οποία Ομοσπονδία έχει υπότιτλο «A Global Network of Peacebuilders [Παγκόσμιο Δίκτυο Οικοδόμων της Ειρήνης (δηλαδή Οικοδόμων του Παγκόσμιου Κράτους)]».

Τότε στο μεικτό ακροατήριο πολιτικών και θρησκευτικών ηγετών, που παρέστη στο πλαίσιο της Δια-θρησκειακής Ομοσπονδίας για την Παγκόσμια Ειρήνη, ο Moon μίλησε για τους συμπληρωματικούς ρόλους αφενός των θρησκευμάτων και αφετέρου των κυβερνήσεων και της

οικονομικής ελίτ στην πραγματοποίηση της παγκόσμιας ειρήνης, δηλαδή του παγκόσμιου κράτους, χρησιμοποιώντας τη μεταφορά πνεύματος και σώματος. Δηλαδή ο ρόλος των θρησκευμάτων και των φιλοσοφικών οργανισμών είναι εκείνος του πνεύματος (δηλαδή της πνευματικής βίας) και ο ρόλος των κυβερνήσεων και της οικονομικής ελίτ είναι εκείνος του σώματος (δηλαδή της πολιτικής και οικονομικής βίας) στην μεταξύ τους αρμονική (και χωρίς αντίθεση) επιβολή της παγκόσμιας ειρήνης, δηλαδή του παγκόσμιου κράτους.

Πάντως, στο κίνημα 50 Θρησκείες για την Ειρήνη, δηλαδή για το Παγκόσμιο Κράτος, συμμετέχει και το Οικουμενικό Πατριαρχείο, όπως προκύπτει και από τη φωτογραφία εκπροσώπου του, μαζί με τις φωτογραφίες άλλων θρησκευτικών ηγετών συμμετεχόντων θρησκευμάτων, οι οποίες εμφανίζονται στον ιστότοπο του κινήματος αυτού (<https://rfp.org/faith-leaders-strongly-echo-the-un-secretary-generals-call-for-a-ceasefire/>).

2 - Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΓΚΟΝΤΙΣΜΟΥ (Ή ΘΕΪΣΜΟΥ, GODISM) ΤΟΥ MOON, ΩΣ ΒΑΣΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΛΑΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΔΙΩΚΟΜΕΝΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

Η έννοια του Γκοντισμού περιλαμβάνει τις ακόλουθες διαστάσεις:

1 – Μόλις ξεπεραστεί το εμπόδιο της θρησκευτικής διαφωνίας μεταξύ των θρησκευμάτων, η θρησκευτική ενότητα μπορεί να είναι το θεμέλιο της πολιτικής και οικονομικής ενότητας και της παγκόσμιας ειρήνης.

2 - Ο Γκοντισμός είναι το μεταρρυθμιστικό project καθιέρωσης κοινών πνευματικών αξιών μεταξύ των θρησκειών και της χρησιμοποίησής του ως βάσης για μια Θεο-κεντρική πολυφωνική κοινωνία, έθνος και κόσμος.

3 - Ο Γκοντισμός απαιτεί από τις διάφορες θρησκείες να πραγματοποιήσουν την αρμονία (harmony) στην πράξη [δηλαδή την εσωτερική μεταρρύθμισή τους προς τον σκοπό της εναρμόνισης των πνευματικών τους αξιών].

4 - Ο Γκοντισμός αρνείται την απολυτοποίηση οποιασδήποτε θρησκείας και αναγνωρίζει ότι όλες οι θρησκείες περιστρέφονται γύρω από ένα μοναδικό υπερβατικό και απόλυτο Κέντρο, το οποίο μερικοί ονομάζουν Θεό.

5 - Οι θρησκείες θα πρέπει να είναι ταπεινές προς τον Θεό και να αποδέχονται ότι ο Θεός μπορεί επίσης να έχει αποκαλύψει μοναδικές απόψεις του σε άλλες θρησκείες.

6 - Η έννοια των γενικών θρησκευτικών αληθειών εντοπίζεται στον Ντεϊσμό του Locke, του Herbert, του Voltaire και του Lessing. Επειδή ανησυχούσαν να ξεπεράσουν τους θρησκευτικούς πολέμους της Ευρώπης, δημιούργησαν ένα ορθολογιστικό κοινό έδαφος. Ο Ντεϊσμός είχε διαφορετική εξέλιξη στην Ευρώπη και στην Αμερική.

Η τάση του Ντεϊσμού στην Ευρώπη ήταν προς μια ορθολογιστική κριτική της παραδοσιακής θρησκείας και την απόρριψη όλων των υπερφυσικών αποκαλύψεων της και των ιδιαίτερων τελετουργικών. Η τάση του Ντεϊσμού στην Αμερική ήταν προς την εναρμόνισή του με την ύπαρξη διαφόρων θρησκευμάτων. Η αμερικανική σκέψη επηρεάστηκε περισσότερο από τον Locke, ο οποίος δίδαξε ότι, εκτός από τις αλήθειες που θα μπορούσαν να τεκμηριωθούν από τη λογική, υπήρχε επίσης ένας χώρος για μυστήριο και αποκάλυψη ως γνήσια στοιχεία στη χριστιανική πίστη. Οι γενικές θρησκευτικές αλήθειες που καθιερώθηκαν από τη λογική, θέτουν τα όρια του θρησκευτικού λόγου στη δημόσια σφαίρα στην περίπτωση που στερείται μιας κρατικής ή επίσημης θρησκείας, ενώ οι ιδιαίτερες αρχές της πίστης θα μπορούσαν να διδάσκονται από τις επιμέρους θρησκείες. Οι αρχές του Ντεϊσμού ήταν αρκετά ευρείες και ευέλικτες ώστε να επιτρέψουν, στον 20ο αιώνα, την ένταξη του Ρωμαιοκαθολικισμού και του Ιουδαϊσμού στη δημόσια συναίνεση.

7 - Ένας κατάλογος που βασίζεται στους τομείς της συμφωνίας [εννοείται: των κοινών πνευματικών αξιών των θρησκευμάτων] οι οποίοι καθορίζονται εμπειρικά από την «Παγκόσμια Γραφή», αποδεικνύεται ότι είναι πιο εκτεταμένη και πιο λεπτομερής από τους παλαιότερους Ντεϊστικούς καταλόγους που καταρτίστηκαν με ορθολογιστικά επιχειρήματα. Ο κατάλογος απαιτεί πρόσθετη γενίκευση και εναλλακτικές μορφές έκφρασης, προκειμένου να προσαρμοστούν οι προοπτικές που βρέθηκαν στις μη χριστιανικές θρησκείες.

8 - Ο Γκοντισμός απαιτεί από τις διάφορες θρησκείες να βρουν κοινή αιτία για να αρθρώσουν λύσεις στα κοινωνικά προβλήματα.

9 - Στην παρούσα εποχή οι θρησκείες καλούνται να εκπληρώνουν μια αποστολή που είναι μεγαλύτερη από ό,τι είχαν γνωρίσει στο παρελθόν. Αυτή η αποστολή είναι πραγματώσουν την παγκόσμια ειρήνη στο νέο πλαίσιο του παγκόσμιου χωριού.

10 - Κάθε θρησκεία θα πρέπει να εκδηλώνει την αγάπη υπηρετώντας τις άλλες θρησκείες και συνεργαζόμενη για την οικοδόμηση ειρηνικού κόσμου.

11 - Ο μόνος τρόπος για την επιστροφή των θρησκευτικών αξιών στο επίκεντρο της δημόσιας ζωής, είναι οι επιμέρους θρησκείες να υπερβούν την αποκλειστικότητά τους και να ανυψώσουν τις αξίες τις οποίες συμμερίζονται από κοινού.

12 - Η πεποίθηση του Μοον είναι ότι ο τελικός σκοπός του (αφηρημένου) Θεού είναι ένα έθνος, ένας κόσμος υπό τον (αφηρημένο Θεό). [Δηλαδή σαφώς εξυπνοεί μια παγκόσμια θρησκεία, μια παγκόσμια κυβέρνηση και μια παγκόσμια οικονομία].

13 - Η θρησκευτική ενότητα του Γκοντισμού (Θεϊσμού, Godism) παρέχει το κεντρικό σημείο και βάση για την ενότητα σε άλλους τομείς. Με άλλα λόγια, το project του Γκοντισμού (Θεϊσμού, Godism) του Μοον επεκτείνεται πέρα από τον χώρο της θρησκείας, δηλαδή στους χώρους της πολιτικής, της οικονομικής και της κοινωνικής ζωής. Διότι η αποστολή των θρησκειών για την παγκόσμια ειρήνη είναι η πιο ζωτική, δεδομένου ότι οι θρησκείες κατέχουν το κλειδί για την παροχή των δημόσιων αξιών οι οποίες μπορούν να ενοποιήσουν το δημόσιο λόγο.

14 – Η Διεθνής Διάσκεψη για την Ενότητα των Επιστημών (International Conference of the Unity of the Sciences), την οποία ίδρυσε ο Μοον, έχει ως σκοπό της την προαγωγή της ενότητας της επιστημονικής γνώσης γύρω από «απόλυτες αξίες», δηλαδή την υπερβατική αλήθεια του (αφηρημένου) Θεού, που εκδηλώνεται στους φυσικούς και τους πνευματικούς νόμους, τους οποίους γνωρίζουν οι άνθρωποι μόνον εν μέρει μέσω των υπάρχουσών επιστημών και θρησκειών. Η ενότητα των επιστημών θα πρέπει να έχει πνευματικό επίκεντρο. Δηλ. ο κόσμος (δηλ. το σύμπαν) θα πρέπει να διαπιστώνεται ότι ρυθμίζεται τόσο από πνευματικούς όσο και από φυσικούς νόμους που έχουν την κοινή τους προέλευση στον (αφηρημένο) Θεό.

15 – Τα θρησκευτά και οι φιλοσοφικοί οργανισμοί αντιπροσωπεύουν το πνεύμα και οι κυβερνήσεις και η οικονομική ελίτ αντιπροσωπεύουν το σώμα στην μεταξύ τους αρμονική και χωρίς αντίθεση πραγματοποίηση της παγκόσμιας ειρήνης, χρησιμοποιώντας τη μεταφορά του πνεύματος και του σώματος. Όπως το πνεύμα είναι στη θέση υποκειμένου και ηγεσίας, ενώ το σώμα είναι στη θέση αντικειμένου που πρέπει να εναρμονίζεται με το πνεύμα, έτσι τα θρησκευτά και οι κυβερνήσεις θα πρέπει να επιτύχουν την αρμονία και την ενότητα σε μια σχέση υποκειμένου – αντικειμένου στην πραγματοποίηση της παγκόσμιας ειρήνης.

3 – ΟΙ ΔΕΚΑ (10) ΑΡΧΕΣ ΠΟΥ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ ΝΑ ΙΣΧΥΟΥΝ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ, ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΟΟΝ

- Οι ακόλουθες δέκα (10) αρχές φαίνονται να ισχύουν σε όλες τις θρησκείες:

1η αρχή – Υπάρχει μια Απόλυτη Πραγματικότητα ή υπερβατικός Θεός, ο οποίος καθορίζει τον σκοπό και το νόημα της ζωής και με τον οποίο συνδέονται τα ανθρώπινα όντα.

2η αρχή – Το σύμπαν είναι ηθικό και σκόπιμο, τα ανθρώπινα όντα υπόκεινται σε πνευματικούς νόμους, και κάθε άτομο αποκομίζει τον καρπό των πράξεών του.

3η αρχή – Κάθε πρόσωπο έχει έναν αιώνιο προορισμό, μια συνέχεια της ζωής. Ο κόσμος περιλαμβάνει διάφορες πνευματικά σφαίρες.

4η αρχή – Υπάρχει ένας υψηλότερος στόχος (σωτηρία, φωτισμός, απελευθέρωση, ολότητα) ο οποίος είναι δυνατός σε κάθε άτομο.

5η αρχή – Τα ανθρώπινα όντα αμαυρώνονται από μια κακή κατάσταση, η οποία εμποδίζει τους ανθρώπους να επιτύχουν τον υψηλότερο στόχο χωρίς βοήθεια.

6η αρχή – Κάθε πρόσωπο είναι ελεύθερο και υπεύθυνο για την προσωπική του ή την προσωπική της ανάπτυξη, αλλά δεν μπορεί ποτέ να συνειδητοποιήσει πλήρως αυτήν την ελευθερία, εκτός αν αντιμετωπιστεί η προαναφερθείσα κατάσταση του κακού.

7η αρχή – Κάθε πρόσωπο έχει ηθικές υποχρεώσεις στα πλαίσια της οικογένειας, της κοινωνίας και του φυσικού κόσμου.

8η αρχή – Για να γίνει ηθικό πρόσωπο, πρέπει κάποιος να εκπαιδεύσει τον εαυτό του για να ελέγχει το σώμα και να ασκεί την αυταπάρνηση.

9η αρχή – Ο τρόπος της καλοσύνης περιλαμβάνει μια ηθική αγάπης και αυτοθυσίας.

10η αρχή – Η πληρότητα της πνευματικής αλήθειας υπερβαίνει το κοινό έδαφος των θρησκευμάτων [δηλαδή τις κοινές πνευματικές αξίες των θρησκειών] και περιλαμβάνει τις διδασκαλίες των ιστορικών θρησκειών. Η γνώση της Απόλυτης Πραγματικότητας και ο δρόμος προς τη σωτηρία έρχονται σε μας μέσω των μοναδικών ιδρυτών θρησκειών, στους οποίους δόθηκαν γνώσεις και αποκαλύψεις που ξεπερνούν τις συνηθισμένες γνώσεις που μπορούν να αποκτηθούν μόνο μέσω της λογικής.

4 - ΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΗΣ «ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ» ΤΟΥ MOON.

Οι στόχοι της «Παγκόσμιας Γραφής», όπως αναφέρει η Εισαγωγή της, είναι οι εξής:

- να είναι λαμπρό φως, αφού η Παγκόσμια Γραφή είναι ένας τόμος ιερών γραφών και προφορικών ιερών λόγων, που συγκεντρώνει τα παγκοσμίως πολύτιμα περιεχόμενα των θρησκειών του κόσμου,
- να είναι ένα πολύτιμο βιβλίο για την εκπαίδευση της νεότερης γενιάς, τα άτομα της οποίας θα ζήσουν μαζί ως «παγκόσμια οικογένεια»
- να διδάξει τα άτομα της νεότερης γενιάς να ξεπεράσουν τα εμπόδια μεταξύ των θρησκειών, μεταξύ φυλών και μεταξύ πολιτισμών
- να απελευθερωθούν οι άνθρωποι από τη θρησκευτική άγνοια και την αυτο-δικαίωση
- να συνειδητοποιήσουν οι άνθρωποι το γεγονός ότι οι κοινές αξίες μεταξύ των θρησκειών και ένα παγκόσμιο θεμέλιο που έχουν, έχει μεγαλύτερη σημασία από τις διαφορές που έχουν ιστορικά χωρίσει τις θρησκείες.

5 - ΟΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ «ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ» ΤΟΥ MOON.

Οι χρησιμότητες της «Παγκόσμιας Γραφής», σύμφωνα με την Εισαγωγή της, είναι οι ακόλουθες:

- να χρησιμεύσει ως εγχειρίδιο για την προώθηση της παγκόσμιας ειρήνης μέσω της διαθρησκειακής κατανόησης,
- το σύγχρονο μάθημα των θρησκευτικών πρέπει να περιλαμβάνει την κατανόηση άλλων θρησκειών και την αποδοχή ότι αυτές αποτελούν νόμιμους τρόπους (για την προσέγγιση της υπερβατικής πραγματικότητας).

6 - ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ «ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ» ΤΟΥ MOON.

Οι επιπτώσεις της «Παγκόσμιας Γραφής» και του προγράμματος που επιδιώκει να προωθήσει, είναι οι ακόλουθες:

- Ο Θεϊσμός, δηλαδή η προσπάθεια καθιέρωσης καθολικών θρησκευτικών αξιών που μπορούν να αποτελέσουν τη βάση για δημόσιο λόγο σε μια δημοκρατία που είναι ταυτόχρονα πλουραλιστική και θρησκευτική.
- Οι θρησκείες πρέπει να μεταρρυθμιστούν ώστε να υποστηρίξουν τις περιεκτικές θρησκευτικές αξίες ως τις δημόσιες αξίες της δημοκρατίας, αντί της απαγόρευσης της θρησκείας από τον δημόσιο χώρο και της ανοχής για τις θρησκευτικές μειονότητες.
- Η ολιστική προσέγγιση της «Παγκόσμιας Γραφής» στην ενοποίηση γνώσεων σε όλους τους τομείς αποτελεί το πρότυπο για την παραγωγή πολλών βιβλίων με παρόμοια προσέγγιση.

7 – Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΗΣ «ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ» ΤΟΥ MOON ΤΟΥ 1991 ΣΤΟ ΕΓΓΡΑΦΟ ΤΗΣ BARCELONA ΤΗΣ UNESCO ΤΟΥ 1994.

Το έγγραφο της Barcelona του 1994 «Διακήρυξη για τον Ρόλο των Θρησκευμάτων στην Προαγωγή μιας Κουλτούρας της Ειρήνης» ακολούθησε την πρόταση του Moon, η οποία περιέχεται στην «Παγκόσμια Γραφή» του:

- 1 - για τη συμβολή των θρησκειών στην κουλτούρα της ειρήνης, δηλαδή στην κουλτούρα του παγκόσμιου κράτους,
- 2 - για τον απαραίτητο ρόλο των θρησκειών στην κουλτούρα της ειρήνης, δηλαδή στην κουλτούρα του παγκόσμιου κράτους,
- 3 - για το ότι οι έννοιες της ειρήνης και της θρησκείας δεν μπορούν να περιοριστούν σε μια μοναδική και άκαμπτη έννοια, δηλαδή η ειρήνη επεκτείνεται από την τοπική κοινωνία μέχρι το επιδιωκόμενο παγκόσμιο κράτος και οι θρησκείες έχουν «κοινές πνευματικές αξίες» που φθάνουν μέχρι την τεχνητή δημιουργία του Γκοντισμού (ή Θεϊσμού, Godism),
- 4 – για ειλικρινείς πράξης μετάνοιας και αμοιβαίας συγχώρησης, τόσο σε προσωπικό όσο και σε συλλογικό επίπεδο, εξαιτίας της ασυνέπειας των θρησκευόμενων ατόμων, ο ένας προς τον άλλο, στην ανθρωπότητα γενικά και στη Γη και σε όλα τα ζωντανά όντα [Όχι όμως για ειλικρινή μετάνοια προς τον αληθινό Θεό, αλλά μόνον προς τα πλάσματά του ακόμη και τα άλογα. Τούτο ονομάζεται ειδωλολατρεία],
- 5 - για την ανάγκη καλλιέργειας νέας πνευματικότητας, δηλαδή νέας θρησκείας, ήτοι εκείνης του Γκοντισμού (ή Θεϊσμού, Godism),
- 6 - για την εξουδετέρωση των τάσεων των ατόμων και των κοινοτήτων που έχουν θρησκευτικές πεποιθήσεις για την αποκλειστικότητα της θρησκευτικής αλήθειας τους, αποκαλώντας αυτά τα άτομα και αυτές τις κοινότητες ότι δήθεν θεωρούν ή και διδάσκουν ότι «είναι εγγενώς ανώτεροι από τους άλλους» (δηλαδή κατηγορώντας τους για οπαδούς του κοινωνικού δαρβινισμού),
- 7 - για προώθηση του δια-θρησκευτικού διαλόγου και της αρμονίας μεταξύ και εντός των θρησκειών, με σεβασμό προς την αναζήτηση της αλήθειας και της σοφίας που βρίσκεται εκτός της οικείας θρησκείας [δηλαδή για εσωτερική μεταρρύθμιση των θρησκευμάτων με στόχο την καθιέρωση «κοινών πνευματικών αξιών» προς την κατεύθυνση του Γκοντισμού (ή Θεϊσμού, Godism)]
- 8 - για ανάπτυξη της ανθρώπινης αδελφότητας, δηλαδή του παγκόσμιου λαού του παγκόσμιου κράτους,
- 9 - για οικοδόμηση κουλτούρας ειρήνης, δηλαδή κουλτούρας παγκόσμιου κράτους, βασισμένης στην ανοχή, τον δια-θρησκειακό διάλογο και την αμοιβαία κατανόηση μεταξύ των θρησκευμάτων, τα οποία πρέπει να εγκαταλείψουν πεποιθήσεις αποκλειστικότητας της

θρησκευτικής αληθείας τους.

Το έγγραφο της της Barcelona του 1994 της UNESCO έχει, ως προς τα σημεία που ενδιαφέρουν το θέμα του άρθρου, ως εξής:

«Εμείς οι συμμετέχοντες στη συνάντηση, «Η Συμβολή των Θρησκειών στον Πολιτισμό της Ειρήνης», οργανώθηκε από την ΟΥΝΕΣΚΟ... (Barcelona, 12 έως 18 Δεκεμβρίου 1994)... δηλώνουν:

1. Ζούμε σε έναν κόσμο στον οποίο η απομόνωση δεν είναι πλέον δυνατή... Είμαστε όλοι αλληλεξαρτώμενοι και μοιραζόμαστε μια αναπόφευκτη ευθύνη για την ευημερία ολόκληρου του κόσμου.
2. Αντιμετωπίζουμε μια κρίση που θα μπορούσε να προκαλέσει την αυτοκτονία του ανθρώπινου είδους ή να μας φέρει μια νέα αφύπνιση και μια νέα ελπίδα. Γνωρίζουμε ότι η θρησκεία... έχει έναν απαραίτητο ρόλο να παίξει...
3. ... ούτε η έννοια της ειρήνης ούτε της θρησκείας μπορεί να περιοριστεί σε μια μοναδική και άκαμπτη έννοια...
6. Οι θρησκείες έχουν... οδηγήσει σε διχασμό, μίσος και πόλεμο. Οι θρησκευόμενοι άνθρωποι έχουν πάρα πολύ συχνά προδώσει τα υψηλά ιδανικά τα οποία οι ίδιοι έχουν κηρύξει. Εμείς... ζητάμε ειλικρινείς πράξεις μετάνοιας και αμοιβαίας συγχώρεσης, τόσο προσωπικά όσο και συλλογικά ο ένας στον άλλο στην ανθρωπότητα γενικά, και στη Γη και σε όλα τα ζωντανά όντα.
8. Η ειρήνη συνεπάγεται ότι κατανοούμε ότι είμαστε όλοι αλληλεξαρτώμενοι... συλλογικά υπεύθυνοι για το κοινό καλό.
11. Πρέπει ... να καλλιεργούμε μια πνευματικότητα που εκδηλώνεται στη δράση...
13. Δεσμευόμαστε στη μείωση ... απειλών για την ειρήνη... Τονίζουμε την εκπαίδευση για την ειρήνη... και το μάθημα των θρησκευτικών για την προαγωγή της ανοιχτότητας και της ανοχής. Δεσμευόμαστε στην κοινωνία των πολιτών η οποία σέβεται την περιβαλλοντική ... δικαιοσύνη...

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΕΥΘΥΝΗ

19. Οι θρησκευτικές μας κοινότητες έχουν ευθύνη να ενθαρρύνουν τη συμπεριφορά που διαποτίζεται με σοφία, συμπόνια, συμμετοχή, φιλανθρωπία, αλληλεγγύη και αγάπη, εμπνέοντας τον καθένα να επιλέξει τον δρόμο της ελευθερίας και της ευθύνης. Οι θρησκείες πρέπει να είναι πηγή χρήσιμης ενέργειας.
20. ... οι θρησκείες μας δεν πρέπει να ταυτίζονται με πολιτικές, οικονομικές ή κοινωνικές δυνάμεις, ώστε να παραμένουν ελεύθερες για να εργαστούν για ... την ειρήνη. Πρέπει να διακρίνουμε τον φανατισμό από τον θρησκευτικό ζήλο.
21. Θα ευνοήσουμε την ειρήνη εξουδετερώνοντας τις τάσεις των ατόμων και των κοινοτήτων που θεωρούν ή ακόμη και διδάσκουν ότι είναι εγγενώς ανώτεροι από τους άλλους...
22. Θα προωθήσουμε τον διάλογο και την αρμονία μεταξύ και εντός των θρησκειών... σεβόμενοι την αναζήτηση της αλήθειας και της σοφίας που βρίσκεται εκτός της θρησκείας μας. Θα καθιερώσουμε διάλογο με όλους, αγωνιζόμενοι για ειλικρινή αδελφότητα...

ΕΚΚΛΗΣΗ

23. ...θα οικοδομήσουμε μια κουλτούρα ειρήνης, βασισμένη στη μη βία, την ανοχή, τον διάλογο, την αμοιβαία κατανόηση και τη δικαιοσύνη. Καλούμε τους θεσμούς της κοινωνίας των πολιτών μας, το σύστημα των Ηνωμένων Εθνών, τις κυβερνήσεις, τις κυβερνητικές και μη κυβερνητικές οργανώσεις, τις εταιρίες, και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, να ενισχύσουν τις δεσμεύσεις τους για την ειρήνη και ακούσουν τις κραυγές των θυμάτων... Καλούμε τις διαφορετικές θρησκευτικές και πολιτιστικές παραδόσεις να ενώσουν τα χέρια και να συνεργαστούν με μας...»

(<http://www.crossroad.to/Quotes/globalism/declaration-on-religion.htm>). Βλ. το Σεμινάριο για την Συμβολή των Θρησκευμάτων στην Κουλτούρα της Ειρήνης, Ισπανία, 1994 (<https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000113455>).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Η ΘΡΗΣΚΕΙΟΛΟΓΙΚΗ ΑΞΙΑ ΚΑΙ Η ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΑΠΑΞΙΑ ΤΗΣ «ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ» ΤΟΥ MOON.

Η «Παγκόσμια Γραφή» του Sun Myung Moon είναι ένα επίτιμο και πρωτότυπο επιστημονικό θρησκευολογικό έργο, του οποίου η προετοιμασία διήρκεσε πέντε (5) έτη από μια διεθνή και πολυμελή επιστημονική ομάδα. Όμως, παρά τον δια-θρησκειακό της χαρακτήρα, η θεολογική κατάταξη των κεφαλαίων είναι εμπνευσμένη από τον Χριστιανισμό. Κάτω από κάθε κεφάλαιο καταχωρούνται παρόμοια αποσπάσματα ιερών κειμένων ή λόγων ευρύτατης γκάμας θρησκειών.

Η ομοιότητα των παρατιθέμενων αποσπασμάτων, κατά νοηματική ενότητα, για συγκριτική θεώρηση είναι εξωτερική. Διότι δεν μπορεί να αποδώσει την εσωτερική δυναμική κάθε ανθρωπογενούς θρησκείας το οποίο συνεξετάζεται, και πολύ περισσότερο του Χριστιανισμού, ο οποίος αποτελεί εξ αποκαλύψεως θρησκεία, και ιδιαιτέρως της Ορθόδοξης Πίστης - η οποία διατηρεί την Αποστολική Παράδοση - της οποίας τα ιερά κείμενα της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης συγγράφηκαν από πολλούς συγγραφείς που έζησαν σε διάφορες ιστορικές περιόδους από τον 15ο αιώνα π.Χ. μέχρι το 100 μ.Χ. περίπου, δηλαδή επί 16 αιώνες. Και η θεοπνευστία της είναι αναμφισβήτητη για την Εκκλησία, παρά τις κατά καιρούς επιχειρούμενες επιστημονικές αμφισβητήσεις νοησιαρχικού χαρακτήρα της θεοπνευστίας της ιδίως από προτεστάντες θεολόγους, οι οποίες αμφισβητήσεις αγνοούν πλήρως την απόδειξη της από την εφαρμογή της στη συλλογική και προσωπική εκκλησιαστική ζωή.

Η «Παγκόσμια Γραφή» του Moon έχει επιστημονική θρησκευολογική αξία. Δεν έχει όμως θεολογική αξία. Διότι η θρησκευολογική αξία είναι τελείως διαφορετική από τον σκοπό για τον οποίο την προορίζει ο Moon και ο οποίος είναι αντίθετος προς την Ορθόδοξη Θεολογία.

Ο Moon επιδιώκει σε παγκόσμιο επίπεδο να αντικαταστήσει την Αγία Γραφή, αγνοώντας πλήρως την ισόκυρη Ιερά Παράδοση, με την «Παγκόσμια Γραφή» του.

Ο Moon επιδιώκει να αντικαταστήσει τον Θεάνθρωπο Ιησού Χριστό με τον Γκοντισμό (ή Θεϊσμό, Godism). Δηλαδή επιδιώκει να αντικαταστήσει τον Ιησού Χριστό με όλες τις αλήθειες τις οποίες δίδαξε και των οποίων η εφαρμογή στη ζωή του πιστού οδηγεί στην κατά την Ορθόδοξη Δογματική οντολογική σωτηρία του, με μια ανθρωπογενή θρησκευτική φιλοσοφία διαθρησκειακού χαρακτήρα, η οποία έχει προσανατολισμό προεχόντως επίγειο. Αυτή η θρησκευτική φιλοσοφία του περιλαμβάνει έναν τεχνητώς κατασκευασμένο και αφηρημένο Θεό, εκείνον του Γκοντισμού (ή Θεϊσμού, Godism).

Ο διαθρησκειακός οικουμενισμός και ειδικότερα η «Παγκόσμια Γραφή» του Moon (όπως ρητά αναφέρει η εισαγωγή της, σελ. 31) – καθώς και ο διαχριστιανικός οικουμενισμός – αποσκοπεί στην υπέρβαση της θρησκευτικής διαφωνίας μεταξύ των θρησκευμάτων μέσω του εναρμονισμού τους με βάση την οικουμενιστική αρχή «ενότητα στην (συμφωνούσα στην ενότητα) ποικιλία». Έτσι η θρησκευτική ενότητα των θρησκευμάτων επιδιώκεται να αποτελέσει το θεμέλιο της πολιτικής και οικονομικής ενότητας της ανθρωπότητας και της «παγκόσμιας ειρήνης», δηλαδή της Παγκοσμιοποίησης ή του παγκόσμιου (ομοσπονδιακού) κράτους με μια παγκόσμια θρησκεία, εκείνη του Γκοντισμού (ή Θεϊσμού, Godism), μια παγκόσμια κυβέρνηση, μια παγκόσμια οικονομία. Όλοι οι διαφωνούντες με τον Γκοντισμό (ή Θεϊσμό, Godism) του Moon, ως ακολουθούντες αποκλειστικά την Ορθόδοξη Παράδοση, προβλέπεται ότι θα χαρακτηρίζονται στο μέλλον και από τις κρατικές αρχές, θρησκευτικοί εξτρεμιστές και φονταμενταλιστές, όπως ήδη τους συκοφαντούν οι οπαδοί του διαχριστιανικού και του διαθρησκειακού Οικουμενισμού και στη Χώρα μας.

Για την προαγωγή και προώθηση του διαθρησκειακού οικουμενισμού ο Moon ίδρυσε διαθρησκειακούς οργανισμούς, μεταξύ των οποίων τη Δια-θρησκειακή Ομοσπονδία για την Παγκόσμια Ειρήνη (<https://www.irfwp.org/wp/index.php/about-us/>).

Ο Moon, δια των συνεργατών του επιστημόνων στην εισαγωγή της «Παγκόσμιας Γραφής», υποστήριξε ότι ο κατάλογος των «κοινών πνευματικών αξιών» τον οποίο είχαν καταρτίσει οι Ντεϊστές στην Ευρώπη, είχε στη συγκριτική του βάση μόνο τα χριστιανικά θρησκευόμενα. Έτσι ο Moon διεύρυνε τον κατάλογο αυτόν επεκτείνοντας αυτή τη συγκριτική βάση, στην οποία περιέλαβε και μια ευρεία γκάμα μη χριστιανικών θρησκευμάτων.

Όπως και οι άλλοι Ντεϊστές στην Ευρώπη, έτσι και ο Thomas Paine – ο οποίος μετέφερε στην Αμερική τον Ντεϊσμό ευρωπαϊκής κατεύθυνσης - στην 3τομη πραγματεία του με τίτλο «The Age of Reason (Η Εποχή της Λογικής)», προώθησε νέα πνευματικότητα με αντικατάσταση των ιουδαιο-χριστιανικών πεποιθήσεων, από τις πεποιθήσεις του Ντεϊσμού ή Αφηρημένου Θεού (Deismus), οι οποίες αρνούνται την πίστη στη θεία φύση του Ιησού Χριστού. Ο Thomas Paine, στον πρώτο τόμο (που δημοσιεύθηκε το 1794) της πραγματείας του αυτής, ασκεί αρνητική κριτική της χριστιανικής θεολογίας και της οργανωμένης Εκκλησίας τασσόμενος υπέρ της λογικής και της επιστημονικής έρευνας. Στον δεύτερο τόμο του (που δημοσιεύθηκε το 1795) πραγματοποιεί κριτική ανάλυση της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης, αμφισβητώντας τη θεία φύση του Ιησού Χριστού. Στον τρίτο τόμο του (που δημοσιεύθηκε το 1806), άσκησε κριτική στις προφητείες της Βίβλου, τις οποίες βιβλικές προφητείες αποκάλυψε «Ένα Δοκίμιο για το Όνειρο».

Είναι εξαιρετικά επικίνδυνες για τη δημοκρατία, το κράτος δικαίου και τα ανθρώπινα δικαιώματα τόσο η επιδιωκόμενη από τον Γκοντισμό (Θεϊσμό, Godism) θρησκευτική ενότητα, όσο και η βάση την οποία αυτή η θρησκευτική ενότητα παρέχει για την ενότητα σε άλλους τομείς, της πολιτικής, της οικονομικής και της κοινωνικής ζωής. Διότι οι ενότητες σε όλους τους τομείς:

1) καταργούν την ουσιαστική πολυφωνία σε όλους τους τομείς και την καθιστούν απλώς τυπική και υποταγμένη στον Γκοντισμό (Θεϊσμό, Godism), και

2) υποτάσσουν τα θρησκευόμενα στον αυταρχικό λεγόμενο «πολιτικό ορθολογισμό» των οπαδών της Παγκοσμιοποίησης, δηλαδή του παγκόσμιου κράτους, ο οποίος υπαγορεύει ποιες είναι οι δήθεν «κοινές πνευματικές αξίες» των θρησκευμάτων οι οποίες εξυπηρετούν την ίδρυση και στερέωση του παγκόσμιου κράτους, δηλαδή της παγκόσμιας θρησκείας, της παγκόσμιας κυβέρνησης και της παγκόσμιας οικονομίας, ενώ επιτρέπουν τις συμφωνούσες ιδιαιτερότητες των θρησκευμάτων και των άλλων τομέων, απαγορεύοντας τις διαφωνούσες απόψεις των θρησκευμάτων και των άλλων τομέων ως αντίθετες προς την παγκόσμια ειρήνη, δηλαδή προς το παγκόσμιο κράτος.

Για τον Moon ο διαθρησκειακός οικουμενισμός αποτέλεσε την έμπνευσή του για το project του που θα μπορούσε να ονομαστεί «επιστημονικός οικουμενισμός». Ο Moon εφάρμοσε την οικουμενιστική αρχή «ενότητα στην (συμφωνούσα στην ενότητα) ποικιλία» και στον τομέα των επιστημών. Για την προαγωγή και προώθηση του επιστημονικού οικουμενισμού ίδρυσε τη Διεθνή Συνδιάσκεψη της Ενότητας των Επιστημών (<https://icus.org/>).

Είναι επίσης εξαιρετικά επικίνδυνο για τη δημοκρατία, το κράτος δικαίου και τα ανθρώπινα δικαιώματα το επιδιωκόμενο παγκόσμιο (ομοσπονδιακό) κράτος και οι (ομόσπονδες) περιφερειακές ολοκληρώσεις (τύπου Ευρωπαϊκής Ένωσης) ή τα (ομόσπονδα) εθνικά κράτη να επιβάλουν, μέσω της ιδεολογικής και υλικής κρατικής βίας, την προαγωγή – κατά το project του Moon, το οποίο υιοθέτησε η ΟΥΝΕΣΚΟ που εντάσσεται στο σύστημα του ΟΗΕ - της ενότητας της επιστημονικής γνώσης γύρω από «απόλυτες αξίες», δηλαδή γύρω από την υπερβατική αλήθεια του Γκοντισμού (ή Θεϊσμού, Godism) ή του (αφηρημένου) Θεού, ο οποίος εκδηλώνεται στους φυσικούς και τους πνευματικούς νόμους, ενώ οι υπάρχουσες επιστήμες και θρησκευόμενα γνωρίζουν μόνον μερικώς τους εν λόγω νόμους.

Όμως, η «παγκόσμια ειρήνη», δηλαδή το παγκόσμιο κράτος προβλέπεται ότι θα είναι αυταρχικό, αφού εξάλλου και εξ ορισμού θα είναι ένα και μοναδικό, έστω και αν θα μπορούσε να ονομαστεί εξωραϊστικά, για παράδειγμα, «Παγκόσμια Δημοκρατία ή με ανάλογη επωνυμία. Διότι επιδιώκεται - όπως προκύπτει από τον διαθηρσκειακό οικουμενισμό και ειδικότερα από την «Παγκόσμια Γραφή» του Μοοη (εισαγωγή, σελ. 31 και 32) - να ιδρυθεί μέσω της καταργήσεως των δημοκρατικά και με βάση τα ανθρώπινα δικαιώματα θεμιτών διαφωνιών τόσο σε επίπεδο θρησκευτικό (δηλ. μεταξύ θρησκευμάτων) όσο και σε επίπεδο επιστημονικό (δηλ. μεταξύ επιστημόνων).

Ο Μοοη αποφάνθηκε - με βάση τα κείμενα των ιερών γραφών ή προφορικών λόγων μιας ευρύτατης γκάμας θρησκευμάτων, τις οποίες χρησιμοποίησαν οι συνεργαζόμενοι με αυτόν επιστήμονες στην «Παγκόσμια Γραφή» - ότι:

1 – Ο κόσμος δεν θα μπορεί να έχει ειρήνη, δηλαδή παγκόσμιο κράτος, αν όλες οι θρησκείες και όλες οι θεωρίες στους τομείς της πολιτικής, της οικονομίας και τους λοιπούς, δεν συνδυαστούν σε μία, κάνοντας μια κατεύθυνση.

2 - Ο τελικός στόχος του Θεού είναι απολύτως ένας, ο αφηρημένος Θεός του Γκοντισμού (ή Θεϊσμού, Godism), δηλαδή η θρησκευτική ενότητα της ανθρωπότητας και η βάση αυτής πολιτική και οικονομική ενότητά της.

Από την Αγία Γραφή πληροφορούμαστε ότι η ανωτέρω απόφαση του Μοοη ότι η «παγκόσμια ειρήνη», δηλαδή το παγκόσμιο κράτος είναι δήθεν ο τελικός στόχος του αφηρημένου Θεού του Γκοντισμού (Θεϊσμός, Godism), δεν είναι η θέληση του Θεανθρώπου Χριστού, αλλά του Αντίχριστου Σατανά, όσο και αν οι οπαδοί της θρησκευτικής παγκοσμιοποίησης προσπαθούν να αμφισβητούν είτε το κύρος βιβλίων της Αγίας Γραφής είτε την πατερική ερμηνεία αυτών είτε να αμφισβητούν την ύπαρξη του Σατανά, αν δεν εναρμονίζονται με τη θρησκευτική ενότητα όλων των θρησκειών (αφού τούτο είναι το κλειδί της εσωτερικής μεταρρύθμισης της Ορθόδοξης πίστης για τους σκοπούς της Παγκοσμιοποίησης, όπως και της μεταρρύθμισης των άλλων θρησκευμάτων από το εσωτερικό τους, δηλαδή από κληρικούς και θεολόγους). Αν οι οπαδοί της θρησκευτικής παγκοσμιοποίησης αμφισβητούν για λόγους «πολιτικής ορθότητας» την ύπαρξη του Σατανά, εκτός από τη μελέτη της Αγίας Γραφής και της Ιεράς Παραδόσεως, έγγραφης και άγραφης, μπορούν να ρωτήσουν τις λεγόμενες «Εκκλησίες του Σατανά» - οι οποίες απολαμβάνουν της θρησκευτικής ελευθερίας μέχρι στιγμής στις ΗΠΑ και στην Ουκρανία – αν υπάρχει ο Σατανάς.

Εν προκειμένω:

1 – Ο Θεάνθρωπος Χριστός είναι ο Μεσσίας των Εβραίων και των Εθνών. Τούτο προφανώς δεν εναρμονίζεται με την «πολιτική ορθότητα» της θρησκευτικής ενότητας της Παγκοσμιοποίησης, διότι είναι «εξτρεμιστικό» και «φονταμενταλιστικό», στην έκταση που προβάλλει την πίστη ότι ο Χριστός, ως Πρόσωπο, έχει και θεία φύση εκτός από ανθρώπινη.

Κατά την πατερική ερμηνεία, όλη η Παλαιά Διαθήκη προτυπώνει και προφητεύει τον Μεσσία και Σωτήρα των Εβραίων και των Εθνών, τον Θεάνθρωπο Χριστό. Και η Καινή Διαθήκη αποδεικνύει με γεγονότα την προτύπωση και την προφητεία της Παλαιάς Διαθήκης για τον Μεσσία Χριστό. Αυτή η αποστολική και πατερική ερμηνεία, από τους Εβραίους Αποστόλους και Έλληνες και Λατίνους Πατέρες της Εκκλησίας, της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης, δεν μπορεί επ' ουδενί να διαστραφεί – αφού είναι απολύτως ξεκάθαρη - για την εξυπηρέτηση των σκοπών της θρησκευτικής ενότητας του Γκοντισμού (ή Θεϊσμού, Godism) του Μοοη και των οπαδών της «παγκόσμιας ειρήνης», δηλαδή του παγκόσμιου κράτους, ήτοι της παγκόσμιας θρησκείας, της παγκόσμιας κυβέρνησης, και της παγκόσμιας οικονομίας.

2 – Ο Χριστός δεν ήρθε να φέρει ειρήνη του Σατανά στη γη, αλλά τον πνευματικό πόλεμο (μαχαίρι), δηλαδή τον λόγο της πίστης στο Θεανθρώπινο Πρόσωπό Του, η οποία χωρίζει τους πιστούς από οποιουσδήποτε ανθρώπους ή θεσμούς τον απομακρύνουν από την αγάπη του Χριστού, επειδή μόνον ο Χριστός είναι η Ειρήνη.

Στο Ευαγγέλιο του Ματθαίου, 10, 34, γράφεται ότι ο Χριστός είπε: «Μη νομίσητε ότι ήλθον βαλείν ειρήνην επί την γην. Ουκ ήλθον βαλείν ειρήνην αλλά μάχαιραν [= Μη νομίσητε ότι ήρθα να φέρω ειρήνη στη γη. Δεν ήρθα να φέρω ειρήνη αλλά μαχαίρι (δηλαδή τον λόγο της πίστης, η οποία χωρίζει τους πιστούς από οποιουσδήποτε ανθρώπους ή θεσμούς τον απομακρύνουν από την αγάπη του Χριστού, δηλαδή από την τήρηση των εντολών του, δεδομένου ότι ο Χριστός είπε «εάν αγαπάτε με, τας εντολάς τας εμάς τηρήσατε» (Ιωαν. 21, 15))].

Στο Ευαγγέλιο του Λουκά, 2, 13-14 γράφονται, σε σχέση με τα γεγονότα της γεννήσεως του Χριστού, τα εξής: «και εξαίφνης εγένετο συν τω αγγέλω πλήθος στρατιάς ουρανού αινοούντων τον Θεόν και λεγόντων: Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία (= και ξαφνικά ήρθε μαζί με τον Άγγελο που μίλησε στους βοσκούς οι οποίοι φύλαγαν με βάρδιες τη νύχτα το κοπάδι τους, πλήθος ουράνιας στρατιάς που δοξολογούσαν τον Θεό και έλεγαν: Δόξα στον Θεό που είναι στον ουρανό, και στη γη ειρήνη (= η οποία ειρήνη είναι ο νεογέννητος Θεάνθρωπος Χριστός, ο οποίος ειρηνεύει και συμφιλιώνει τους αποστατούντες και αμαρτάνοντες ανθρώπους με τον Θεό Πατέρα), στους ανθρώπους ευλογία)».

3 – Ο αληθινός Θεός διαμέρισε τα έθνη και έστησε τα σύνορά τους. Τούτο προφανώς δεν εναρμονίζεται με την «πολιτική ορθότητα» της θρησκευτικής ενότητας της Παγκοσμιοποίησης, διότι είναι «εξτρεμιστικό» και «φονταμενταλιστικό», διότι στρέφεται κατά της «παγκόσμιας ειρήνης», δηλαδή του παγκόσμιου κράτους, αν προβάλλει την πίστη ότι τα κράτη – έθνη πρέπει να έχουν εθνική κυριαρχία και να μην υποτάσσονται σε παγκόσμιο κράτος, ενδεχομένως ομοσπονδιακό.

Στο Δευτερονόμιο, 32, 8, διαβάζουμε το ακόλουθο χωρίο που περιέχεται στην Ωδή του Μωϋσή: «Ότε διεμέριζεν ο ύψιστος έθνη, ως διέσπειρεν υιούς Αδάμ, έστησεν όρια εθνών, κατά αριθμόν αγγέλων Θεού» (= Όταν χώριζε ο Ύψιστος τα έθνη στα διάφορα μέρη της γης, καθώς διασκόρπιζε εδώ και εκεί τα παιδιά του Αδάμ, καθόρισε τα σύνορα των εθνών με βάση τον αριθμό των αγγέλων του Θεού, δηλαδή τοποθετούσε φύλακα άγγελο σε καμία από τις πατρίδες των εθνών)». Ο Μέγας Βασίλειος λέγει ότι εκτός του φύλακα αγγέλου κάθε ανθρώπου υπάρχουν και «άγγελοι και όλων εθνών προεστώτες» (ΒΕΠΕΣ, 5, 221). Ο Ιερός Χρυσόστομος συμφωνεί λέγοντας «έκαστον έθνος έχει τον προεστώτα» (ΕΠΕ 8, 676) (Ν. Βασιλειάδη, Η Παλαιά Διαθήκη, τομ. 3, εκδ. «ο Σωτήρ», 2006, σελ. 409-410).

Στον Δανιήλ, 12, 1 διαβάζουμε το εξής χωρίο το οποίο, κατά πάγια τακτική των γνησίων προφητειών, περιέχει ταυτοχρόνως και τη μικρή (τη σύντομα εκπληρούμενη) και ήδη εκπληρωθείσα προφητεία που αναφέρεται στη σωτηρία του Ισραηλιτικού λαού στην κορύφωση του διωγμού του από τους Βαβυλωνίους, και τη μεγάλη (την στο απώτατο μέλλον εκπληρούμενη) και εσχατολογική προφητεία που αναφέρεται στη σωτηρία του λείμματος της αληθινής Εκκλησίας κατά την κορύφωση του διωγμού της από τις αντίθεες δυνάμεις του Αντιχρίστου: «Και εν τω καιρώ εκείνω αναστήσεται Μιχαήλ ο άρχων ο μέγας, ο εστηκώς επί τους υιούς του λαού σου. Και έσται καιρός θλίψεως, θλίψις οία ου γέγονεν αφ' ού γεγένηται έθνος εν τη γη έως του καιρού εκείνου. Και εν τω καιρώ εκείνω σωθήσεται ο λαός σου, πας ο γεγραμμένος εν τη βίβλω (= Και κατά τον καιρό εκείνο θα εμφανιστεί ο μέγας αρχάγγελος Μιχαήλ, ο προστάτης των ανθρώπων του λαού σου.

Η περίοδος εκείνη θα είναι εποχή μεγάλης θλίψεως, τέτοιας όμοια της οποίας δεν έγινε από τότε που φάνηκαν έθνη ανθρώπων πάνω στη γη, μέχρι την εποχή εκείνη. Όταν όμως έλθει η εποχή της μεγάλης θλίψεως, θα σωθούν από τον λαό σου εκείνοι οι οποίοι είναι γραμμένοι στο βιβλίο

της ζωής (ή βιβλίο των σωσμένων)» (Ν. Βασιλειάδη, η Παλαιά Διαθήκη, τομ. 20, εκδ. «ο Σωτήρ», 2003, σελ. 341-342).

Στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη, 4, 22, στον πλέον θεολογικό διάλογο της Αγίας Γραφής, εκείνον με τη Σαμαρείτιδα, ο Χριστός εκδήλωσε, με την ανθρώπινη φύση του, τα πατριωτικά του αισθήματα ως μέλος του Ισραηλιτικού έθνους και λαού, λέγοντας: «Υμείς (εννοείται: οι Σαμαρείτες, οι οποίοι δέχονταν μόνο την Πεντάτευχο του Μωϋσή και απέρριπταν τα λοιπά βιβλία της Εβραϊκής Βίβλου, έχοντας κάνει ανάμειξη της αληθινής πίστης με ειδωλολατρικές αντιλήψεις από γειτονικούς λαούς) προσκυνείτε ό ουκ οίδατε, ημείς προσκυνούμεν ό οίδαμεν. Ότι η σωτηρία εκ των Ιουδαίων εστίν [= Εσείς προσκυνάτε αυτό που δεν ξέρετε, εμείς προσκυνάμε αυτό που ξέρουμε. Ότι η σωτηρία (δηλαδή ο Ιησούς Χριστός) από τους Ιουδαίους προέρχεται»].

Στην Β΄ Κορινθίους, 11, 22, ο Απόστολος Παύλος, που ανήκε στο Εβραϊκό έθνος και λαό, γράφει προς τους Έλληνες Κορινθίους Χριστιανούς τα εξής: «Εβραίοι εισί; Καγώ. Ισραηλίται εισί; Καγώ. Σπέρμα Αβραάμ εισί; καγώ [= Είναι Εβραίοι εκείνοι (δηλαδή οι ψευδαπόστολοι); Και εγώ είμαι Εβραίος. Είναι Ισραηλίτες (δηλαδή απόγονοι του Πατριάρχη Ιακώβ); Είμαι και εγώ. Καυχώνται ότι είναι απόγονοι του Αβραάμ; Είμαι και εγώ».

4 – Η πρόσκαιρη κατοικία του πιστού βρίσκεται στην πατρίδα του, που είναι οργανωμένη σε εθνικό κράτος (εκτός αν επιλέξει να ξενιτευτεί σε άλλη πατρίδα), αλλά η αιώνια κατοικία του βρίσκεται είτε στην κόλαση είτε στη Βασιλεία του Θεού. Τούτο προφανώς δεν εναρμονίζεται με την «πολιτική ορθότητα» της θρησκευτικής ενότητας της Παγκοσμιοποίησης, διότι είναι «εξτρεμιστικό» και «φονταμενταλιστικό», διότι στρέφεται κατά της «παγκόσμιας ειρήνης», δηλαδή του παγκόσμιου κράτους, το οποίο έχει προεχόντως επίγειο χαρακτήρα.

Στην προς Εβραίους επιστολή του, 13, 14, ο Απόστολος Παύλος γράφει: «Ου γαρ έχομεν ώδε μένουσαν πόλιν, αλλά την μέλλουσαν επιζητούμεν» (= Γιατί δεν έχουμε εδώ μόνιμη πατρίδα και κατοικία, αλλά με πόθο ζητάμε να κερδίσουμε τη μελλοντική και αιώνια, δηλαδή τη Βασιλεία του Θεού)».

Στην Αποκάλυψη του Ευαγγελιστή Ιωάννη, 22, 11-15, γράφονται, σε σχέση με τον διαχωρισμό των πιστών σε εκείνους που θα κατοικήσουν αιώνια στην κόλαση, και σε εκείνους που θα κατοικήσουν αιώνια στην Βασιλεία του Θεού, τα εξής: «Ο αδικών αδικησάτω έτι, και ο ρυπαρός ρυπαρευθήτω έτι, και ο δίκαιος δικαιοσύνην ποιησάτω έτι, και ο άγιος αγιασθήτω έτι. Ιδού έρχομαι ταχύ, και ο μισθός μου μετ' εμού, αποδούναι εκάστω ως το έργον έσται αυτού. Εγώ το Α και το Ω, ο πρώτος και ο έσχατος, αρχή και τέλος. Μακάριοι οι ποιούντες τας εντολάς αυτού, ίνα έσται η εξουσία αυτών επί το ξύλον της ζωής, και τοις πυλώσιν εισέλθωσιν εις την πόλιν. Έξω οι κύνες και οι φαρμακοί και οι πόρνοι και οι φονείς και οι ειδωλολάτραι και πας ο φιλών και ποιών ψεύδος (= Όποιος αδικεί, ας αδικήσει επί πλέον, και ο βρωμερός ας βρωμιστεί περισσότερο, και ο δίκαιος ας πράξει επιπλέον δικαιοσύνη, και ο άγιος ας αγιαστεί περισσότερο. Να έρχομαι γρήγορα, και ο μισθός μου είναι μαζί μου, για να αποδώσω σε καθέναν όπως θα είναι το έργο του. Εγώ είμαι το Άλφα και το Ωμέγα, ο πρώτος και ο έσχατος, η αρχή και το τέλος (δηλαδή μόνο εγώ ο Θεός Λόγος, ως Δεύτερο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, υπάρχω). Μακάριοι όσοι εφαρμόζουν τις εντολές Του, για να είναι η εξουσία τους πάνω στο δέντρο της ζωής (δηλαδή στη γέυση του Θεανθρώπου Χριστού), και για να εισέλθουν στην πόλη από τους πυλώνες. Έξω (εννοείται: από τη Βασιλεία του Θεού) οι (άνθρωποι που έζησαν στην επίγεια ζωή τους σαν) σκύλοι (δηλαδή αποστάτες) και οι μάγοι και οι πόρνοι και οι φονιάδες και οι ειδωλολάτρες και καθένας που αγαπά και πράττει το ψεύδος (δηλαδή που ζει όχι σαν γνήσιος αλλά σαν ψεύτικος άνθρωπος))».

5 – Δεν πρόκειται να έλθει η Δευτέρα Παρουσία του Χριστού, πριν να υπάρξει η αποστασία από τον αληθινό Θεό και αποκαλυφθεί ο αντίχριστος άνθρωπος. Τούτο προφανώς δεν εναρμονίζεται

με την «πολιτική ορθότητα» της θρησκευτικής ενότητας της Παγκοσμιοποίησης, διότι είναι εξάπαντος «εξτρεμιστικό» και «φονταμενταλιστικό».

Στην Β΄ Θεσσαλονικείς, 2, 1-5, ο Απόστολος Παύλος γράφει: «Ερωτώμεν δε υμάς, αδελφοί, υπέρ της παρουσίας του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και ημών επισυναγωγής επ' αυτόν, εις το μη ταχέως σαλευθήναι υμάς από τους νοός μήτε θροείσθαι μήτε δια πνεύματος μήτε δια λόγου μήτε δι' επιστολής ως δι' ημών, ως ότι ενέστηκεν η ημέρα του Χριστού. Μη τις υμάς εξαπατήση κατά μηδένα τρόπον. Ότι εάν μη έλθη η αποστασία πρώτον και αποκαλυφθή ο άνθρωπος της αμαρτίας, ο υιός της απωλείας, ο αντικείμενος και υπεραιρόμενος επί πάντα λεγόμενον Θεόν ή σέβασμα, ώστε αυτόν εις τον ναόν του Θεού ως Θεόν καθίσει, αποδεικνύντα εαυτόν ότι εστί Θεός. Ου μνημονεύετε ότι έτι ων προς υμάς ταύτα έλεγον υμίν;

[= Σας παρακαλούμε, αδελφοί, ως προς την Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και της συγκεντρώσεώς μας κοντά Του, να μη σαλευθεί ο νους σας ούτε να τaráσσεσθε από προφητικό τάχα χάρισμα του Πνεύματος, ούτε από λόγο ούτε από επιστολή, για τα οποία θα προσπαθήσουν να σας πείσουν ότι τάχα προέρχονται από εμάς και με τα οποία σας ειδοποιούμε τάχα εμείς ότι έχει φθάσει η ημέρα του Χριστού. Να μη σας εξαπατήσει κανένας και με κανένα τρόπο. Διότι η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου δεν θα έλθει, εάν προηγουμένως δεν έλθει η αποστασία (δηλαδή η αποσκίρτηση πολλών από την πίστη ως συνέπεια της σκληρύνσεώς τους εξαιτίας των αμαρτιών τους) και δεν φανερωθεί ο κατ' εξοχήν αμαρτωλός άνθρωπος (δηλαδή ο αντίχριστος – φυσικό πρόσωπο), ο υιός της απώλειας, ο εχθρός του (αληθινού) Θεού και οποίος θα εξυψώνει τον εαυτό του και θα τον θέτει πιο ψηλά από κάθε άλλον που ονομάζεται (αληθινός) Θεός ή από κάθε άλλο που θα απολαμβάνει σεβασμού από μέρους των ανθρώπων. Τόσο δε πολύ θα αλαζονευθεί αυτός, ώστε θα καθίσει ως θεός στο Ναό του Θεού και θα προσπαθεί με δόλια τεχνάσματα να αποδείξει τον εαυτό του ότι είναι δήθεν θεός. Δεν θυμάστε ότι σας τα έλεγα αυτά, όταν ακόμη ήμουν μαζί σας;»

6 - Η ερμηνεία του τελευταίου βιβλίου της Αγίας Γραφής, η Αποκάλυψη του Ευαγγελιστή Ιωάννη - όπως τούτο ερμηνεύεται από την πατερική ερμηνεία (κριτική έκδοση Οικουμενίου, Αρέθα Καισαρείας και Ανδρέα Καισαρείας, στην Ελληνική Πατρολογία), την οποία στη νεότερη περίοδο ανέλυσε ο Γέροντας Αθανάσιος Μυτιληναίος σε 103 ωριαία μαθήματα και 2 συνοπτικά ωριαία μαθήματα, σε συνδυασμό με αναφορές στις παλαιότερες και νεότερες εξελίξεις σε όλους τους τομείς – δεν εναρμονίζεται με την «πολιτική ορθότητα» της θρησκευτικής ενότητας της Παγκοσμιοποίησης, διότι είναι εξάπαντος «εξτρεμιστική» και «φονταμενταλιστική», εκτός αν ερμηνευθεί κατά τον τρόπο που την ερμήνευσε ο επιστημονικά έγκριτος και αποθανών καθηγητής της Καινής Διαθήκης Σάββας Αγουρίδης.

Αποτελεί πραγματικά πνευματική επένδυση η μελέτη των 103 + 2 = 105 ωριαίων μαθημάτων πατερικής ερμηνείας στην - θεολογικότατη Αποκάλυψη του Ευαγγελιστή Ιωάννη, τα οποία μαθήματα υπάρχουν σε ηχητικά, σε βίντεο και σε απομαγνητοφωνήσεις – όπως και των υπολοίπων σειρών θεολογικών μαθημάτων και εκκλησιαστικών ομιλιών του μακαριστού Γέροντα Αθανασίου Μυτιληναίου. Όπως πληροφορούμαι, για να μάθουν Ορθόδοξη θεολογία, κάνουν μελετητική χρήση των εν λόγω σειρών θεολογικών μαθημάτων και εκκλησιαστικών ομιλιών τόσο μοναχοί στο Άγιο Όρος, όσο και στις 20 Μονές του μακαριστού Γέροντα Εφραίμ του Φιλοθεΐτη και Αριζονίτη στις ΗΠΑ. Ειδάλλως, εκτίθεται κάποιος στον κίνδυνο της θεολογικής πλάνης σε αυτούς τους πονηρούς καιρούς.

Αναφορικά με το νέο διαθρησκευτικό μάθημα των θρησκευτικών των Φίλη και Γαβρόγλου, τούτο – παρά την ακύρωσή του από την Ολομέλεια του Συμβουλίου Επικρατείας και την αντικατάστασή του από άλλο (με αποφάσεις της Υπουργού Παιδείας κας Κεραμέως) το οποίο επίσης **αμφισβητεί ορθολογιστικά τη θεία φύση του Θεάνθρωπου Χριστού** – εξακολουθεί να διδάσκεται στα σχολεία και ακολουθεί την «Παγκόσμια Γραφή» του Μοον, έχοντας τους εξής

κύριους άξονες:

1) την αντικατάσταση της θείας φύσης του Θεάνθρωπου Χριστού με τον Γκοντισμό (ή Θεϊσμό, Godism) του Moon, δηλαδή ενός αφηρημένου Θεού στο πλαίσιο της καθιέρωσης καθολικών θρησκευτικών αξιών που μπορούν να αποτελέσουν τη βάση για δημόσιο λόγο σε μια δημοκρατία που είναι ταυτόχρονα πλουραλιστική και θρησκευτική,

2) την εσωτερική μεταρρύθμιση της Ορθόδοξης πίστης από κληρικούς και θεολόγους, ώστε να υποστηρίξει τις περιεκτικές θρησκευτικές αξίες (δηλαδή τις φερόμενες «κοινές πνευματικές αξίες» των μεταρρυθμισμένων προς αυτήν την κατεύθυνση θρησκευμάτων) ως τις δημόσιες αξίες της δημοκρατίας,

3) την κατανόηση των άλλων θρησκειών (δηλαδή ότι και οι άλλες θρησκείες αποτελούν έγκυρους δρόμους για την προσέγγιση του αφηρημένου Θεού)

4) την αποδοχή ότι, εκτός της σωτηρίας της εξασφαλιζόμενης – κατά την Ορθόδοξη Δογματική - στο πλαίσιο της Ορθόδοξης Εκκλησίας, της οποίας ιδρυτής είναι ο Θεάνθρωπος Χριστός, **και οι άλλες θρησκείες, που είναι ανθρωπογενείς, εξασφαλίζουν τη «σωτηρία»**, αφού αποτελούν άλλους εξίσου ορθούς τρόπους προσέγγισης της υπερβατικής πραγματικότητας του Γκοντισμού (ή Θεϊσμού, Godism) (ή αφηρημένου Θεού).

Σημειωτέον ότι η Ολομέλεια του Συμβουλίου της Επικρατείας ακύρωσε το 2018 και το 2019, με τέσσερις (4) αποφάσεις του, τόσο τις δύο υπουργικές αποφάσεις Φίλη, όσο και τις δύο υπουργικές αποφάσεις Γαβρόγλου, και, κατά πλειοψηφία, έκρινε ότι είναι σύμφωνο με τα άρθρα 3, 13 και 16 παρ. 2 Συντάγματος μόνον το ομολογιακό Ορθόδοξο μάθημα των θρησκευτικών για τους Ορθόδοξους μαθητές και όχι το συγκρητιστικό μάθημα των θρησκευτικών των Φίλη και Γαβρόγλου, ούτε ένα ορθολογιστικό γνωσιολογικό μάθημα των θρησκευτικών για τους Ορθόδοξους μαθητές.

Στη συνέχεια, περί τα τέλη Φεβρουαρίου 2020 εκδόθηκαν οι δύο υπουργικές αποφάσεις της Υπουργού Παιδείας κα Κεραμέως, οι οποίες μόνον εν μέρει συμμορφώνονται με τις ανωτέρω τέσσερις (4) ακυρωτικές αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας. Διότι οι εν λόγω υπουργικές αποφάσεις:

1 - καταργούν την αμφισβήτηση της θείας φύσης του Ιησού Χριστού, μέσω της εναρμονίσεως των φερόμενων «κοινών πνευματικών αξιών των θρησκειών» κατά το πρότυπο της «Παγκόσμιας Γραφής» τον Sun Myung Moon, αλλά

2 - εξακολουθούν να διατηρούν την αμφισβήτηση της θείας φύσης του Ιησού Χριστού, μέσω της ορθολογιστικής γνωσιολογικής προσέγγισης της διδασκαλίας και της ζωής της Ορθόδοξης Εκκλησίας, αποκλείοντας τη βιωματική διδασκαλία της Ορθόδοξης Εκκλησίας για τους Ορθόδοξους μαθητές, σύμφωνα με τους ορθολογιστές Locke, Herbert, Voltaire, Lessing και Thomas Paine, κατά παράβαση της απόφασης της πλειοψηφίας και στις τέσσερις (4) αυτές αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Το Έγγραφο της Barcelona του 1994 της UNESCO «**Διακήρυξη για τον Ρόλο των Θρησκευμάτων στην Προαγωγή μιας Κουλτούρας της Ειρήνης**» ακολούθησε την πρόταση του Moon, η οποία περιέχεται στην «Παγκόσμια Γραφή» του για «κουλτούρα της ειρήνης», δηλαδή για κουλτούρα παγκόσμιου κράτους, με θρησκευτική, πολιτική και οικονομική ενότητα στη βάση του Γκοντισμού (ή Θεϊσμού, Godism), ο οποίος αρνείται τη θεία φύση του Θεανθρώπου Χριστού.

Τούτο το Έγγραφο της UNESCO έρχεται σε αντίθεση προς το νομικό δόγμα του διεθνούς δικαιώματος στη θρησκευτική ελευθερία, διότι υπονομεύει την ελευθερία της θρησκευτικής συνειδήσεως. Διότι την υποχρεώνει να απαρνηθεί – ενώ μέχρι τώρα τούτο δεν ισχύει νομικά – την ελευθερία της αποκλειστικότητας της αλήθειας του οικείου θρησκευάματος και την

εξαναγκάζει να αποδεχθεί τη σχετικότητα της αλήθειας του οικείου θρησκειώματος και την ύπαρξη αλήθειας και στα άλλα θρησκειώματα, προς επίτευξη της «κουλτούρας ειρήνης», δηλαδή της κουλτούρας του παγκόσμιου κράτους.

Παρατηρούμε ότι το νομικό δόγμα των θρησκευτικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων υπονομεύεται, στο πλαίσιο του συστήματος των Ηνωμένων Εθνών, από δυνάμεις που τάσσονται υπέρ του παγκόσμιου κράτους, το οποίο, για την εξασφάλιση της μιας παγκόσμιας θρησκείας, της μιας παγκόσμιας κυβέρνησης και της μιας παγκόσμιας οικονομίας, επιδιώκει τον αυθαίρετο και αντίθετο προς τις διεθνείς συμβάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων περιορισμό της ελευθερίας της θρησκευτικής συνείδησης.

Αν άλλες δυνάμεις, κυβερνήσεις και θρησκειώματα, δεν εναντιωθούν στην υπονόμηση αυτή, τότε **η ίδια υπονόμηση θα υπερισχύσει στο πλαίσιο της UNESCO** που ανήκει στο σύστημα των Ηνωμένων Εθνών.

<https://www.romfea.gr/epikairoτητα-xronika/36702-i-apogumnosi-tis-theias-fusis-tou-theanthropou-apo-tin-pagkosmia-grafi-kai-tin-unesco>

Εκτύπωση: <https://www.imdleio.gr/diaf/2020/Kyriazop-Moon.pdf>